

# **Dkt. Robert A. Peterson, Christology, Kipindi cha 5, Christology ya Mababa, Sehemu ya 4, Monophysitism na Baraza la Chalcedon**

© 2024 Robert Peterson na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. Robert Peterson katika mafundisho yake kuhusu Christology. Huu ni kipindi cha 5, Christology ya Mababa, Sehemu ya 4, Monophysitism na Baraza la Chalcedon.

Tuombe pamoja, Baba mwenye neema, tunapohama kutoka kujifunza Christology ya kanisa la kale hadi ile ya theolojia ya kisasa.

Tusaidie kujaribu mambo yote kwa neno lako takatifu, tunaomba, kupitia Yesu Kristo Bwana wetu, Amina. Tunahitimisha Ukristo wa Mababa, tukielekea Baraza la, Baraza kuu la Chalcedon na hitimisho lake, lakini uzushi mmoja zaidi wa kushughulikia nao na huo ni Monophysitism au Eutychianism . Sidhani kama nilikuambia hapo awali kwa nini sisi maprofesa na maprofesa wastaafu tunapenda maneno haya makubwa.

Tunawapenda kwa sababu wanatufanya tuwe na kazi kwa sababu unatuhitaji. Umonofizikia unatambuliwa na Eutikio, 380-456, mzee na kiongozi wa monasteri huko Constantinople, ambaye alihukumiwa huko Chalcedon mnamo 451. Eutikio alifundisha kwamba kama matokeo ya Umwilisho, asili ya kibinadamu ya Kristo ilichukuliwa, ikafyonzwa, na kuunganishwa katika asili ya kimungu ili asili zote mbili zibadilishwe kuwa asili moja mpya, asili ambayo sasa ilikuwa aina ya mchanganyiko wa kimungu-mwanadamu.

Mtazamo huu pia unaitwa Monophysitism , kwamba Kristo aliyefanyika mwili alikuwa na mmoja, Manos, asili, Fusi , si wawili. Kwa hivyo hii inamfanya kuwa mseto, si Mungu wala mwanadamu. Mtazamo wa Eutikio kimsingi ni toleo la neno Ukristo wa mwili.

Kama Sanders anavyosema, kwa Eutikio, maana ya asili hizo mbili, nukuu, haitoi dutu ya tatu inayotambulika sawa kama ya kimungu na ya kibinadamu. Kwa sababu uungu ni mkubwa zaidi kuliko ubinadamu, matokeo ya mchanganyiko wa asili wa Eutikio si mchanganyiko sawa bali ni Kristo wa kimungu zaidi. Ingawa mtazamo huu ni tofauti na Apollinarianism, matokeo yake ni sawa kwa kuwa katika asili hii mpya, tuna uungu wenye nguvu na ubinadamu uliozama.

Labda kwa uthabiti zaidi, baadaye Wamonofisti walisisitiza kwamba muungano wa asili mbili ulisababisha quid ya tertium, ya tatu kitu kingine, kihalisi, ya tatu kitu,

ambacho hakikuwa cha kimungu wala cha kibinadamu. Lakini matokeo ya kila aina ya Monofisti ni kwamba Kristo si Mungu wa kweli wala mwanadamu wa kweli, mtazamo kinyume na maandiko na kutuacha na Kristo ambaye hawezi kukomboa—Baraza la Chalcedon 451, Orthodoxy ya Kikristo.

Mnamo Oktoba 451, maaskofu 520 walikusanyika Chalcedon ili kukabiliana na migogoro inayoendelea ya Kikristo ndani ya Kanisa. Maaskofu wengi wa Kanisa walitoka Mashariki, wanne pekee kutoka Magharibi, wawili kutoka Afrika Kaskazini, na wawili ambao walikuwa wajumbe wa Papa Leo wa Roma. Ndiyo, ushawishi wa Magharibi ulikuwa mkubwa kutokana na Tome ya Leo, barua iliyoandikwa kabla ya Baraza na ambayo ingejumuishwa katika Imani ya Wakaledonia.

Kama ilivyo kwa Imani ya Nikea ya awali, ufafanuzi wa Wakaledonia, ndivyo Imani inavyoitwa, ulibaki kuwa kitovu cha utata kwa miongo mingi. Lakini haukuwahi kuwekwa kando, na kama Brown anavyosema, ikawa, nukuu, alama ya pili kubwa ya theolojia ya Kikristo ya mapema. Iliweka kiwango kisichoharibika cha Orthodoxy, nukuu ya karibu, kwani ilikiri uungu na ubinadamu wa Kristo katika uundaji wa kawaida wa asili mbili, mtu mmoja.

Kwa hivyo, ilikataa mitazamo yote ya uwongo ya awali ya Kikristo na kutoa uelewa mzuri wa utambulisho wa Kristo katika mfululizo wa kauli. Ilitofautisha wazi asili na mtu. Kahawia Kuhusu mtu, ilidai kwamba mhusika hai wa Utu, "Kristo yule yule," si mwingine ila Mwana wa Milele, ambaye ni mmoja na Baba na Roho, lakini ambaye sasa amechukua asili kamili ya kibinadamu ili sasa aishi katika asili mbili, asili ambazo hazijachanganyikiwa au kubadilishwa, lakini zinahifadhi sifa zake zote.

Imani ya Chalcedon, ufafanuzi wa Chalcedon unasema, na mimi nanukuu, kwa hivyo, kwa kukubaliana na Mababa Watakatifu, sote tunafundisha kwa kauli moja kwamba tunapaswa kukiri kwamba Bwana wetu Yesu Kristo ni Mwana mmoja na yule yule, mkamilifu katika Uungu na mkamilifu katika ubinadamu, Mungu wa kweli na mwanadamu wa kweli, sawa na roho na mwili wenye akili, mshikamano na Baba katika Uungu na mshikamano sawa na sisi katika ubinadamu. Kama sisi katika mambo yote isipokuwa dhambi, aliyezaliwa na Baba kabla ya enzi kuhusu Uungu wake, na katika siku za mwisho ni sawa kwa sababu yetu na kwa sababu ya wokovu wetu, aliyezaliwa na Bikira Maria, Theotokos, mchukuaji wa Mungu, kuhusu ubinadamu wake, Kristo mmoja na yule yule, Mwana, Bwana, mzaliwa pekee, aliyejulikana katika asili mbili, bila mkanganyiko, bila mabadiliko, bila mgawanyiko, bila kutengana. Mambo mawili ya kwanza yasiyo na nia yanapinga Utikhianism au Monophysitism, bila mkanganyiko, bila mabadiliko.

Mbili za pili zinapingana na Nestorianism, bila mgawanyiko, bila utengano. Tofauti ya asili haiondolewi kwa njia yoyote kwa sababu ya muungano, lakini mali ya kila asili inahifadhiwa na kuunganishwa katika prosopon moja na hypostasis moja, mtu mmoja, ambaye hajatenganishwa au kugawanywa katika prosopopersons mbili,

lakini Mwana mmoja na yule yule, mzaliwa pekee, Neno la kimungu, Bwana Yesu Kristo. Kama manabii wa kale na Yesu Kristo mwenyewe walivyotufundisha kumhusu, na imani ya baba zetu imepitishwa. " Funga nukuu.

Umuhimu wa Chalcedon na hoja zake kuu za Kikristo. Kwa nini Chalcedon ni muhimu? Kwa sababu hii, ilitaka kufupisha na kushughulikia kila tatizo lililokuwa limelikumba kanisa kuhusu utambulisho wa Kristo. Ilitaka kupunguza uvumi, kufafanua matumizi ya lugha kati ya Mashariki na Magharibi, na kwa hivyo, inafanya kazi kama taarifa ya uhakika ya kujitetea, samahani, na ramani ya barabara kwa tafakari yote ya Kikristo ya baadaye.

Laiti ingekuwa hivyo. Tutaona katika kipindi cha kisasa, inakataliwa kwa kawaida, na kile kinachowekwa mahali pake si kizuri. Kuna mafundisho ya Kristo kutoka chini, na Yesu ni mwanadamu tu, haijalishi ni mkuu kiasi gani.

Chalcedon alipinga udocetisti , uasili, umbo la modalisti, Uariani, Upollinarian, Unestorianism, Umonophysitism , mmoja baada ya mwingine. Alipinga udocetististi . Bwana Yesu alikuwa mkamilifu katika ubinadamu, ubinadamu, ubinadamu, ubinadamu wa kweli, ubinadamu wa pamoja, uhomoousian , pamoja nasi kulingana na ubinadamu wake au ubinadamu, na alizaliwa na Mariamu.

Chalcedon alipinga uasili. Alipinga uasili wa Logos, nukuu, aliyezaliwa na Baba kabla ya enzi, si mwanadamu ambaye Mungu alikuja na kukaa ndani yake na kumpa nguvu, hapana, kwamba Mungu alimchukua, hapana. Mwana alikuwa Mwana wa Baba siku zote, Baba alikuwa Baba wa Mwana siku zote.

Umodalisti, ulitofautisha Mwana na Baba, kwa vyeo Baba na Mwana, na kwa kurejelea kwake Baba akiwa amemzaa Mwana kabla ya enzi. Uariani, ulithibitisha kwamba Bwana Yesu alikuwa mkamilifu katika uungu, Mungu kweli. Upollinarian, ulikiri kwamba Bwana Yesu alikuwa, nukuu, mtu kweli wa roho na mwili wenye busara, mwenye umoja nasi kulingana na utu wake katika mambo yote kama sisi.

Kumbuka, Apollinarius alisema Yesu alichukua mwili wa mwanadamu lakini si roho ya mwanadamu. Logos alishika nafasi hiyo ndani ya Yesu. Hivyo, Apollinarianism inakataa ubinadamu kamili wa Kristo na hivyo kutishia wokovu wetu kwa sababu Mkombozi ilibidi awe Mungu ili aweze kutuokoa na ilibidi awe mwanadamu ili aweze kutuokoa, wanadamu wenzake, kama ungekuwa, kama ungetaka.

Hakuwa mwanadamu tu, bali alikuwa mwanadamu halisi, akajichukulia asili halisi ya kibinadamu. Nestorianism, ilimthibitisha Mariamu kama Theotokos , mzaa Mungu, si ili kumtukuza Mariamu bali ili kuthibitisha uungu wa kweli wa Yesu na ukweli wa mwili halisi. Mtoto aliyembeba tumboni mwake alikuwa Mungu.

Alikuwa kiinitete cha Mungu, kijusi cha Mungu, mtoto mchanga wa Mungu. Ajabu. Kwa njia hiyo, yeye ni Theotokos kwa maongozi ya Mungu mwenyewe.

Alikuwa ndiye gari, mama wa Bwana wetu kama Maria alipokwenda kumtembelea binamu yake. Nisaidie hapa. Kama Maria alipokwenda kumtembelea Elizabeti, ndivyo ilivyo, Elizabeti alisema, mama wa Bwana wangu, akikiri hata kama hakuelewa kwamba Maria, kwa neema ya Mungu, alikuwa mzaa Mungu.

Haimwinui Mariamu au kumfanya kuwa kitu cha maombi au maombezi au ibada au heshima au kitu kama hicho, lakini inasisitiza kwamba mtoto tumboni mwake alikuwa wa kimungu. Ufafanuzi wa Wakalkedonia pia ulizungumzia mwana mmoja na mtu mmoja na riziki moja, ambao hawajatengana au kugawanywa katika watu wawili na ambao asili zao ziko katika muungano bila mgawanyiko, bila kutengana. Msisitizo juu ya kufanana kwa kweli ni wa kuchosha, unampinga Nestorius.

Monophysitism ilikiri kwamba katika Kristo, kulikuwa na asili mbili bila mkanganyiko na bila mabadiliko. Sifa ya kila asili huhifadhiwa na kukubaliana katika mtu mmoja. Chalcedon ilikuwa mafanikio makubwa.

Pointi tano zilivutia moyo wa ufafanuzi. Kwanza, huu ni ujumbe, hotuba kuhusu pointi tano, si za Ukalvini, bali za imani ya Kikaledonia. Kuna maneno machache ya kejeli hapo kwa marafiki zangu waliobadilika.

Kwanza, Kristo alikuwa Mungu na mwanadamu kwa ukamilifu na kwa ukamilifu. Uungu wa Kristo na ubinadamu wake vyote vimehifadhiwa na kusisitizwa kwa usawa ili aweze kutumika kama kuhani wetu mkuu na mpatanishi na kutupatia wokovu. Pili, nafsi na nafsi vinaonekana kama kitu kimoja.

Kwa kufanya hivyo, Chalcedon hutoa tofauti dhahiri kati ya mtu na asili. Mtu anaonekana kama kanuni yenyewe, isiyoweza kutolewa kutoka kwa asili au kama kipengele cha tatu kutoka kwa muungano wa asili hizo mbili. Mtu mpya hajitokezi wakati asili ya mwanadamu inapochukuliwa, wala haitoi watu wawili.

Badala yake, Chalcedon anathibitisha kwamba mtu wa mwili ni mwana wa milele, mtu wa pili wa Uungu. Kwa hivyo, nitafundisha baadaye chini ya utaratibu kwamba mwendelezo wa utu katika Kristo hautolewi na ubinadamu wake bali na ukweli kwamba yeye ni mwana wa milele. Yeye ni mwana wa kabla ya kuzaliwa na kisha anakuwa mwana aliyezaliwa.

Ubinadamu si endelevu. Haukuwepo kabla ya kufanyika mwili. Sio tu kwamba mungu ni endelevu, bali pia mwana wa kimungu ni endelevu.

Hakuna mungu mwingine isipokuwa yeye. Kwa hivyo, ni nafsi ya mwana ambayo hujichukulia asili halisi ya kibinadamu. Zaidi ya hayo, ni mtu, si asili, ambaye alifanyika mwili.

Ndiyo maana mwili ni tendo la kibinafsi la mwana aliyechukua umbo la mtumishi, Waebrania 2:7, kwa njia ya makusudi, ya hiari, na ya kujitoa mhanga. Ni nafsi ya mwana ambaye ndiye mtendaji mmoja na anayeteseka chini ya uangalizi. Je, hii ina maana ya mabadiliko katika mwana? Sio kwa maana kwamba nafsi ya mwana ilibadilisha utambulisho wake au ilikoma kuwa vile alivyo siku zote.

Hata kama mwana aliyefanyika mwili, aliendelea kuwa na sifa zote za kimungu na kutekeleza majukumu na haki zake zote za kimungu. Hata hivyo, tena, kama McLeod anavyosema kwa usahihi, na mimi nikinukuu, kuna mabadiliko ya kweli. Mabadiliko kwa maana kwamba katika Kristo, Mungu anaingia katika aina mpya kabisa ya uzoefu na mahusiano.

Anapitia maisha katika mwili wa mwanadamu na katika roho ya mwanadamu. Anapitia maumivu ya mwanadamu na majaribu ya mwanadamu. Anapitia umaskini, upweke, na aibu.

Anaonja mauti. Kabla na mbali na mwili, Mungu alijua mambo kama hayo kwa uchunguzi. Lakini uchunguzi, hata kama ni wa ujuzi wa kila kitu, haupatikani na uzoefu wa kibinafsi.

Hilo ndilo jambo ambalo Mungu aliliwezesha kupitia mwili, uzoefu halisi wa kibinafsi wa kuwa mwanadamu. Donald McLeod ni Mkristo mcha Mungu. Anazungumza kwa heshima kwa maneno hayo.

Tatu, asili ya kibinadamu ya Kristo haikuwa na mtu aliyekatwa mwili wake mwenyewe. Haikuwa na utu kwa maana kwamba hakukuwa na mwanadamu ambaye Mungu alikuja na kukaa ndani yake. Asili ya kibinadamu ya Kristo haikuwa na mwili wake mwenyewe, jambo linalomaanisha kwamba Yesu hangekuwepo kama mwana hangeingia tumboni mwa Mariamu.

Yesu asingekuwepo kama mwana asingeingia tumboni mwa Mariamu. Hakukuwa na mwanadamu mwingine isipokuwa kitendo hiki cha kimungu. Lakini kutokana na kitendo hiki, mwana, ambaye alikuwa na asili ya kimungu tangu milele, sasa anajiongezea asili ya kibinadamu yenye seti kamili ya sifa za kibinadamu, ambayo inamruhusu kuishi maisha kamili ya kibinadamu.

Hata hivyo, hana mipaka kabisa au kuzuiwa na asili yake ya kibinadamu. Hii ndiyo sababu, kama Fairbairn anavyotukumbusha, baba wa kanisa walizungumza kuhusu Mungu Mwana akifanya mambo fulani kama Mungu na mambo mengine kama

mwanadamu. Mtu huyo huyo alifanya mambo yaliyofaa kwa wanadamu na mambo mengine yaliyofaa au hata yaliyowezekana kwa Mungu pekee.

Lakini mtu aliyefanya mambo haya alikuwa Mungu yule yule Mwana. Kwa hivyo, Yesu ni zaidi ya mwanadamu ambaye Mungu Mwana anaishi ndani yake. Yeye ni Mungu Mwana, akiishi duniani kama mwanadamu, akitimiza ukombozi wetu kama Bwana.

Mojawapo ya mambo yanayomhusu Chalcedon, ambayo hakika ni kweli kwa maandiko, ni kwamba kila tunapoangalia maisha ya Kristo na kuuliza, ni nani aliyefanya hivi? Ni nani aliyesema hivi? Ni nani aliyeteseka kwa ajili yetu? Jibu huwa ni lile lile. Mungu Mwana. Kwa nini? Kwa sababu si asili ya kimungu au ya kibinadamu inayotenda na hivyo kufanya mambo.

Badala yake, ni utu wa mwana anayetenda katika na kupitia asili yake ya kimungu na ya kibinadamu. Ni mwana aliyezaliwa, akabatizwa, akajaribiwa, akabadilishwa sura, akasalitiwa, akakamatwa, akahukumiwa, na akafa. Ni mwana aliyemwaga damu yake kwa ajili yetu ili kupata wokovu wetu.

Ni ndani ya Mwana ndipo mahitaji yote ya haki ya Mungu yanatimizwa ili wokovu wetu uwe wa Mungu hatimaye. Ni mwana ambaye pia alifufuka kutoka kwa wafu na ambaye sasa anatawala kama mfalme wa wafalme na bwana wa mabwana. Kwa mara nyingine tena, McLeod, nilikuambia kwamba kitabu cha Donald McLeod, *Mtu wa Kristo*, kilikuwa kitabu changu cha kawaida tangu kilipochapishwa.

Akimnukuu tena, “ndani yake, mwana, Mungu hutoa na hata anakuwa upatanisho anaoutaka. Ndani yake, katika mwili wake, ndani ya kikomo cha maisha yake, kikomo cha mwili wake, na kikomo cha ubinadamu wake, Mungu alishughulikia dhambi zetu. Yeye ni mwanadamu, lakini ni mtu mwenye umuhimu wa ulimwengu wote, si kwa sababu ubinadamu wake hauna kikomo kwa maana yoyote, bali kwa sababu ni ubinadamu wa Mungu. Ndani yake, Mungu anaishi kuwepo kwa ubinadamu kweli.” McLeod, *Mtu wa Kristo*, ukurasa wa 190.

Nne, hakuna muungano wa asili unaoficha uadilifu wa maumbile yote mawili. Ndani ya Mungu Mwana aliyefanyika mwili, tofauti ya muumbaji-kiumbe imehifadhiwa. Hakuna mchanganyiko wa asili au uhamisho wa sifa, mawasiliano idiomatum, ikitoa aina fulani ya quid ya tertium, aina fulani ya kitu kingine cha tatu. Hata hivyo, hii haimaanishi kwamba asili hizo mbili zimeunganishwa tu, zimelala pamoja bila kugusana au mwingiliano.

Badala yake, kuna uhamisho wa sifa kwa kuwa sifa za asili zote mbili hukaa pamoja katika mtu mmoja. Hii ndiyo sababu maandiko yanaweza kusema mwana wa Mungu aliyefanyika mwili anaweza kuunga mkono ulimwengu kwa wakati mmoja, Wakolosai 1:17, kusamehe dhambi, Marko 2:10, kuwa na njaa na kiu, kukua katika hekima na maarifa, Luka 2.52, na hata kufa. Mara nyingine tena, hii ndiyo sababu maandiko

yanaweza kusema Mungu mwana aliyefanyika mwili anaweza kuunga mkono ulimwengu kwa wakati mmoja, Wakolosai 1:17, kusamehe dhambi, Marko 2:10, kusamehe dhambi kwa njia ambayo hatuwezi kusamehe dhambi.

Sio kama, Jack, samahani, ndugu, tafadhali unisamehe? Hapana, ni kama, mwanadamu, dhambi zako zimesamehewa. Na ili ulimwengu ujue ya kwamba Mwana wa Adamu ana mamlaka duniani ya kusamehe dhambi, muujiza usioonekana. Nitafanya unaoonekana, Yesu anasema.

Chukua kitanda chako utembe. Hivyo ndivyo anavyosamehe dhambi. Anasamehe dhambi kama vile Mungu anavyowasamehe wenye dhambi.

Wakati huo huo, mtu huyu wa kimungu-binadamu anayeunga mkono ulimwengu na kusamehe dhambi anakuwa na njaa na kiu. Ameketi kisimani katika Yohana 4 kwa sababu amechoka na safari yake. Anakua katika hekima na kimo na katika upendeleo kwa Mungu na wanadamu, Luka 2:52, na hata angeweza hata kufa, na akafa.

Hii ndiye sababu mwana ndiye anayehusika na kufanyika mwili katika matendo na uzoefu wake wote, akihusisha asili zote mbili, kila moja kwa njia yake ya kipekee. Kama Karl Barth alivyoelezea baadaye hoja hii katika Mwana aliyefanyika mwili "Mungu mwenyewe huzungumza wakati mtu huyu anapozungumza kwa usemi wa kibinadamu. Mungu mwenyewe hutenda na kuteseka wakati mtu huyu anapotenda na kuteseka kama mwanadamu. Mungu mwenyewe hushinda wakati huyu anaposhinda kama mwanadamu." *Kanisa Dogmatiki* 4.2.

Tano, mwana alichukua asili kamili ya kibinadamu, ambayo iliundwa na roho na mwili wenye mantiki. Chalcedon anasisitiza kwamba ubinadamu wa Yesu, ili uwe ubinadamu kamili, ulipaswa kuwa zaidi ya mwili.

Ilibidi iwe na saikolojia kamili ya kibinadamu inayofanana na yetu. Kisha Chalcedon humtofautisha mtu na roho, na huiweka roho kama sehemu ya asili ya mwanadamu. Kwa kufanya hivyo, inasisitiza neno Ukristo wa mwanadamu, si neno Ukristo wa mwili tu.

Neno hilo halikujichukulia mwili wa mwanadamu tu, bali asili kamili ya mwanadamu inayojumuisha mwili na roho. Linakataa wazo kwamba mwana anachukua nafasi ya roho ya mwanadamu. Mwana au nembo huichukua nafasi yake na kusema kwa uwazi kwamba Kristo alikuwa na utashi na akili ya mwanadamu, hakusema waziwazi, ambayo hujitokeza baadaye katika Ukristo wa Mababa wa Kanisa.

Kama unavyoweza kufikiria, wakati mtu hakufanya hivyo, wakati watu walikataa, walibishana kuhusu theolojia kote. Inadai waziwazi kwamba Kristo alikuwa na utashi na akili ya mwanadamu, ingawa uthibitisho huu wa mwisho haukuundwa au

kurasimishwa hadi baraza la sita la kiekumeni mwaka 681. Kwa kifupi, mambo haya matano yanakamata moyo wa ufafanuzi wa Wakalkedonia.

Ingawa imani hiyo si sawa na maandiko kwa mamlaka, hata hivyo, ni kauli inayoweka wazi mambo ya msingi ambayo ni lazima tuyakiri, tuyaeleze, na tuyatetee kuhusu utambulisho wa Kristo. Kama kauli ya ungamo, inaweka vigezo ambavyo kanisa lazima liviweke ndani yake ili kumkamata Yesu wa Biblia kwa usahihi. Kama utangulizi wa Chalcedon unavyosema, iliandikwa dhidi ya msingi wa maandiko na mapokeo yote ya kipatriaki.

Na kama Grillmeier anavyosema, "mabaraza machache yamejikita katika mila kama baraza la Chalcedon, nukuu ya karibu. Kwa njia hii, kama Brown anavyokiri, Harold OJ Brown, nukuu ya ufafanuzi wa Chalcedon, ikawa kiwango chetu cha kupima imani ya kidini, ambapo uthibitisho wake wa uungu wa Kristo au ubinadamu wake unakataliwa. Inamaanisha kwamba imani ya kidini ya kihistoria imeachwa. Imani ya Chalcedon si mpango wa kitheolojia, bali ni seti ya mipaka zaidi ya mipaka yake. Theolojia karibu kila mara itaharibika na kuwa shaka, kutoamini, au uzushi. " *Imani, Mabaraza, na Kristo* ndilo jina la kitabu cha Brown.

Hata hivyo, pamoja na hayo, kumekuwa na shambulio endelevu dhidi ya ufafanuzi huo, hasa tangu enzi ya Mwangaza. Mashambulizi mengi haya yanatokana na kukataliwa kwa Ukristo wa kihistoria na kubadilishwa kwake na mitazamo mingine ya ulimwengu. Lakini baadhi kutoka ndani ya kanisa pia wameukosoa, Wakatoliki na Waprotestanti.

Hebu tugeukie kwa ufupi baadhi ya ukosoaji huo tunapohitimisha Ukristo wa Mababa. Kwanza, baadhi wameukosoa Chalcedon kwa utegemezi wake kwenye mawazo ya kifalsafa ya Kigiriki katika matumizi ya istilahi kama vile ousia , apostasis , na kadhalika, kiini, kiumbe, asili, na kadhalika, mtu. Kama ukosoaji unavyoendelea, kutokana na ushawishi huu, mafundisho ya kibiblia yamepotoshwa bila kukusudia, na Ukristo umepunguzwa hadi uvumi wa kimetafizikia.

Kwa sababu kadhaa, ukosoaji huu si sahihi. Kwa upande mmoja, suala si matumizi ya lugha ya kifalsafa nje ya Biblia kwani theolojia yote hufanya hivyo bila shaka. Badala yake, suala ni kama lugha hiyo, haijalishi ni karne gani imetoka, inaongoza kwenye upotoshaji wa lugha na mafundisho ya kibiblia.

Kwa upande mwingine, ingawa maneno ya karne ya tano yalitumika, Chalcedon anayatumia kwa njia zisizo za Kigiriki. Kwa mfano, kama ilivyoonyeshwa, hakuna mahali popote katika mawazo ya Kigiriki ambapo tofauti ya asili-nafsi imefanywa. Lakini kanisa lilitofautisha kati ya ousia , asili, na apostasis , mtu kwa sababu maandiko yalidai hivyo.

Zaidi ya hayo, kama MacLeod anavyobainisha kwa busara, theolojia ya Chalcedon si ya Kigiriki kabisa. Akinukuu nukuu ya Donald MacLeod ya Utu wa Kristo, theolojia ya Kigiriki iliunga mkono wazo la theophanies, miungu katika umbo la mwanadamu, na wazo la kuasilishwa kimungu, ambapo mungu anaweza kuchukua udhibiti wa utu wa mwanadamu. Lakini Chalcedon ni lugha ya mwili.

Inazungumzia kujifanya mwili kwa mtu wa kimungu. Hapa, Mungu mwenyewe anaingia katika kuwepo kwa kihistoria duniani ili tuweze kusema kwamba mtu huyu ni mwana wa Mungu na kwamba katika mtu huyu mahususi, Mungu anaishi maisha ya kibinadamu kweli. Hilo linapita mbali zaidi ya theofani na kuasili.

Hilo, kwa kadiri ninavyoona, MacLeod alisema, ni dhana isiyo ya Kigiriki kabisa, nukuu iliyo karibu. Lakini ukosoaji huu unaenda mbali zaidi, Wellum anasema, unahusiana na pingamizi lililo hapo juu kuhusu swali la kama ni muhimu kuendelea kutumia maneno yaleyale ambayo Chalcedon alitumia au kama tunaweza kutafsiri istilahi za karne ya 5 katika lugha ya kisasa. Hilo ndilo suala.

Je, inawezekana, kwa mfano, kutafsiri apostasis na ousia na metafizikia inayoziimarisha katika msamiati wa kisasa zaidi? Kinadharia, wengi wangekubaliana na MacLeod kwamba inawezekana, kama anavyotukumbusha, si vigumu zaidi kuinua lugha ya ousia , fuis , na apostasis katika wakati wetu kuliko ilivyokuwa kuinua lugha ya Mtakatifu Paulo, morphe , homoioma , na acone, kwa mfano. Hata hivyo, suala la tafsiri si rahisi, hasa wakati watu hawatafsiri tu istilahi za zamani kuwa mpya lakini kwa kweli wanabadilisha maana ya maneno. Pili, Chalcedon pia ameshtakiwa kwa kuwa na uwili.

Inaonekana kuweka asili mbili kando ndani ya mtu mmoja, huku kila asili ikirudisha sifa zake, ikidumisha sifa zake, hivyo kusababisha mazoea ya kuhusisha baadhi ya vipengele vya kuwepo kwa Yesu na asili yake ya kibinadamu na vingine na asili yake ya kimungu, bila uhusiano wowote maalum kati yao. Kwa hivyo, kwa mfano, katika hali ya kutoweza kuepukika na kutoweza kubadilika, Leo anathibitisha, na wengine wengi wakimfuata, kwamba Yesu, nukuu, alikuwa na uwezo wa kufa katika asili moja na hakuweza katika nyingine, nukuu ya karibu. Chalcedon anafundisha kwamba Yesu wa kihistoria ana aina ya kuwepo mara mbili kama Mungu na kama mwanadamu.

Tunaelewaje hili kwa uthabiti? Kwa kweli, kujibu pingamizi hili kunatupeleka kwenye kiini cha theolojia kuhusu Umwilisho. Jinsi mtu anavyojibu ukosoaji huu hutofautisha miundo mbalimbali ya Kikristo. Inatosha kusema katika hatua hii kwamba sababu ya Chalcedon kuwa muhimu ilikuwa kuepuka majaribio mbalimbali ya uzushi ya kujibu swali hili kinyume na Biblia.

Kwa kweli, Chalcedon hutumika kama onyo na ulinzi dhidi ya jaribio la kushinda uwili. Chalcedon, pamoja na Maandiko, anashikilia umoja wa nafsi moja ya kimungu,

Mwana, ambaye, kama matokeo ya Umwilisho, sasa anaishi. Anaishi, anaishi katika asili mbili.

Maandiko na Chalcedon hukataa kuchanganya asili mbili za Kristo au kuacha umoja wa mtu anayetenda ndani na kupitia asili hizi. Pia, kama McLeod anavyosisitiza, Chalcedon anasisitiza kwa njia chanya, akinukuu, juu ya umoja wa kuwepo kwa mtu Yesu. Inasisitiza kwamba ingawa kuna asili mbili, kuna hypostasis moja tu au prosopon, mtu mmoja.

Hii ina maana kwamba bila kudai kutatua tatizo, umoja husisitizwa bila kujifanya kuelezea. Kwa maneno mengine, unaheshimu fumbo. Ninarudi mahali nilipoanzia.

Siri mbili kubwa zimefunuliwa katika Biblia: Utatu wa Mungu katika umoja na asili mbili katika nafsi ya Kristo. Mwishowe, Chalcedon anaweka wazi kwamba lazima tuthibitisha, kama Maandiko yanavyofanya, kwamba matendo yote ya Kristo ni matendo ya mtu. Yeye ndiye mwakilishi wa matendo yote, mzungumzaji wa maneno yote, na mhusika wa matukio yote.

Kwa hivyo, Chalcedon haijumuishi matendo, maneno, na uzoefu wa Bwana wetu kama kati ya asili hizo mbili. Kwa kweli, inatafuta kufanya haki kwa uwasilishaji wa Biblia wa Kristo bila kutatua kikamilifu uwili. Kwa hivyo, inatumika kama onyo kwa wale wote wanaojaribu kufanya hivyo.

Kuelezea fumbo hilo ni kuvunja sheria. Ikiwa kuna mafumbo yaliyofunuliwa kimungu kweli, tunatoa uthibitisho, tunaondoa makosa, na kisha tunaheshimu ujinga wetu wenyewe na mafumbo ya Biblia, mafumbo yake, na upingaji wake. Sijawahi kupata neno zuri la kuelezea hilo.

Tatu, sawa na shtaka la uwili, Chalcedon mara nyingi hukosolewa kwa kuwa mpole licha ya kuthibitisha ubinadamu kamili wa Kristo. Shtaka hili linatoka wapi? Kutokana na ukweli kwamba Imani inasema ni asili ya kibinadamu isiyodhaniwa bila mtu wa kibinadamu, yaani, hypostasis, yaani, ubinadamu usio na utu. Na kama pingamizi linavyosema, kuhusishwa kwa Kristo kwa asili kamili na kamilifu kuna maana gani, ikijumuisha akili na utashi wa mwanadamu, ikiwa asili hiyo haiwezi kufanya kazi kama yetu, yaani, si kawaida kama yetu inavyofanya na mtu wa mwanadamu? Tunawezaje kuthibitisha tabia ya kujiamsha ya mtu Yesu bila kutoa watu wawili au watu wawili na hivyo kuanguka katika uzushi wa Nestorian? Na je, kukataa kwa Chalcedon kuwa na Kristo si kukiri waziwazi kwa upole? Katikati ya shtaka hili ni kuelewa mapungufu ya kibinadamu ya Yesu, haswa mapungufu yake ya maarifa na nguvu.

Tazama Marko 13:32, Luka 2:52, ikiwa mhusika mkuu wa Uungu ni Mwana wa Mungu. Nitazungumzia hili baadaye wakati wa utaratibu, lakini kwa sasa ni muhimu kukumbuka kwamba uthibitisho wa Chalcedon wa hypostasia haukuwa ukisema kwamba kuna kitu kilichopungua katika ubinadamu wa Kristo, badala yake ulikuwa ni

kukataa masomo mawili ya Kristo na hivyo kukataa Nestorianism. Hakukuwa na mtu tofauti. Hiyo ndiyo hoja yake.

Kwa maana hiyo, asili yake ya kibinadamu haikuwa na utu. Sipendi jinsi kanisa lilivyosema hivyo kwa sababu halijawahi kuwa na utu, halikuwepo, na kisha kutoka sekunde moja tu ya kuwepo kwake tumboni mwa Mariamu, lilikuwa na utu kwa sababu ya muungano na Neno. Na bado ninaelewa hoja yao, lakini hoja yao inaongoza kwenye ukosoaji huu ambao sio mwishowe tu.

Kuthibitisha kuwepo kwa mwanadamu pamoja na nafsi ya Mwana kungemaanisha kwamba Yesu hakuwa, kwa kweli, Mwana aliyefanyika mwili bali alikuwa mtu tu ambaye alikuwa rafiki sana na Mwana. Zaidi ya hayo, kutokana na kwamba Chalcedon alimtumia mtu kwa maana ya ontolojia, si kisaikolojia, si kukana ukamilifu wa saikolojia ya kibinadamu ya Kristo kwani hiyo ni sehemu ya asili yake ya kibinadamu. Badala yake Chalcedon anathibitisha kwamba mhusika mmoja hai wa uzoefu wa kibinadamu wa Kristo alikuwa Mwana wa Mungu na hivyo mwili halisi ulikuwa umetokea.

Kwa hivyo, je, napenda hypostasia ? Hapana, kwamba ubinadamu wa Mwana haukuwa wa kibinadamu. Sipendi, lakini naelewa inavyosema. Hakukuwa na mtu tofauti, Yesu, ambaye Mungu alikuja na kukaa ndani yake.

Hapana, kwa upande mwingine, ubinadamu wake haukuwa kamwe mtu tofauti, na haukuwa kamwe usio na utu kwa maana kwamba tangu mwanzo, utu wake ulikuwa utu wa Mwana wa Mungu aliyejichukulia ubinadamu wa kweli. Kwa hivyo, asili ya Yesu ya kibinadamu ilikuwa katika kistari cha kibinafsi. Hili linatuacha wapi sasa? EL Maskell anasema vizuri, "Chalcedon ni ukweli na si kitu kingine ila ukweli lakini sio ukweli wote."

Kwa maneno mengine, Chalcedon huweka vigezo na kuweka reli za ulinzi ambazo mjadala wa Kikristo unafanyika sasa. Laiti ingekuwa imebaki ndani ya reli za ulinzi, reli za ulinzi. Subiri hadi uone.

Lo, neno langu. Hatimaye, ni maandiko pekee yanayoweza kutumika kama mamlaka yetu ya mwisho, lakini tunapuza ufafanuzi wa Wakalkedonia kwa hatari yetu. Kinachohitajika ni kutafakari zaidi maandiko kwa kuzingatia Wakalkedoni, na kwa kweli, hiki ndicho hasa kilichotokea katika miaka iliyofuata ya historia ya kanisa.

Chalcedon haikumaliza majadiliano yote ya Kikristo. Badala yake, iliendelea kuongoza na kuelekeza mawazo zaidi kwa kuzingatia maswali na changamoto zaidi. Hii inahitimisha utafiti wangu wa Kikristo cha Kipatriaki.

Nitafanya utangulizi mdogo wa Christology ya kisasa. Usuli fulani na mimi hupita kidogo katika mpangilio wa wakati na labda utaona ni kwa nini. Maisha ya harakati za Yesu.

Matokeo yanayoonekana zaidi ya mtazamo mpya kuelekea Biblia, yaani mtazamo muhimu, katika karne ya 19, tutaenda zaidi ya hapo hadi karne ya 18, bila shaka, yalikuwa ni kasi ya maisha ya Yesu yaliyozalishwa. Karne ya 19 kwa ujumla ilitawaliwa na upyaji mkubwa wa shauku katika mambo ya kihistoria pamoja na mafanikio katika mbinu za kihistoria, na karne ya 18 haikuonyesha shauku kubwa katika mambo haya.

Descartes alisema kwamba historia haikuwa na uhakika wa falsafa wala usahihi wa sayansi. Voltaire, kwa sifa kama mwanahistoria mkuu wa wakati wake, alitumia muda mwingi wa maisha yake katika falsafa na mwishowe aligeukia masuala ya historia. Kant hakuwa tu na hamu na historia, na pia aliidharau.

Karne ya 19 ilishuhudia mabadiliko makubwa ya mitazamo hii. Katika Hegel na Marx, historia ikawa njia ya kufanya falsafa. Kwa Hegel, ilionyesha jinsi kanuni za kimantiki ambazo uhalisia umeundwa zilivyofunuliwa kwa ajili ya utafiti wetu.

Kwa Marx, historia ilionyesha kanuni ambazo jamii zote zimeamuliwa na ambazo kwa mwanga wake mustakabali unaweza kutabiriwa. Ingawa Marx alijisifu kwamba alikuwa amemweka Hegel kichwani, makadirio yake ya juu ya umuhimu wa historia kwa uelewa wa binadamu yalikuwa sawa na ya Hegel. Upyaji huu, kwa upande wake, ulichochea utafutaji wa mbinu zinazokubalika zaidi za utafiti ambazo zingeshinda heshima kwa mhusika.

Katika wasomi kama von Ranke, ilisababisha uchanganuzi mkali wa nyenzo chanzo, imani kwamba mbinu za kisayansi na usawaziko vinaweza kuhamishiwa kwenye uchanganuzi wa kihistoria, na mara nyingi imani ya ajabu katika uwezo wa asili ya mwanadamu. Tatizo, bila shaka, ni kwamba mambo ya binadamu hayawezi kuathiriwa na uchanganuzi wa kisayansi kama vile sheria za uvutano zinavyoathiriwa. Mbinu zinazoitwa za upendeleo ambazo wanahistoria wenye msimamo chanya walitumia zilitoa tafsiri mbalimbali, ambazo zikawa aibu kubwa kama vile ingekuwa kama wanasayansi leo wangeendelea kufikia hitimisho tofauti kabisa kuhusu jinsi uvutano unavyofanya kazi.

Hata hivyo, wakati huo huo, shauku mpya ya historia pamoja na mbinu mpya za utafiti wake zilivuka hadi kwenye theolojia, ambapo ziliunganishwa katika masomo muhimu yaliyofanywa kuhusu maandiko. Ilikuwa ni uchanganuzi huu wa taaluma mtambuka uliozalisha maisha ya fasihi ya Yesu. Hata hivyo, ni muhimu pia kutambua hali ambayo fasihi hii ilitawia.

Haikuelezwa vyema zaidi kuliko katika kitabu cha Adolph Harnack cha *What is Christianity?* Kilichochapishwa mwanzoni mwa karne ya 20. Kitabu cha Harnack

kililelewa katika hali ya kusikitisha kwamba kwa watu wengi wa kisasa, Yesu alikuwa hana umuhimu. Hakuwa na umuhimu kwao kama enzi aliyoishi.

Kwa hivyo, kile Harnack alijaribu kufanya kilikuwa ni kukamata maana ya Ukristo kama wazo. Wazo ambalo lilikuwa limetimizwa ndani na kupitia Yesu lakini lenyewe halikuelezwa na au kuwekewa mipaka kwa Yesu. Hapa ndipo kiini cha uchambuzi wa Harnack kilikuwa na huu ulikuwa mpango wa uhuru wa Kiprotestanti.

Ukristo ulikuwa wa kihistoria kwa maana kwamba ulikuja kumlenga Yesu lakini haukuwa wa kihistoria kwa maana kwamba Yesu alifafanua maana yake. Uundaji huu ulifanywa kwa nia ya kuomba msamaha, matumaini yakiwa kwamba Ukristo uliotokana ungekubaliana kwa urahisi zaidi ndani ya kanuni zilizochukuliwa kuwa kanuni zake kunukuu wadharau wa Schleiermacher. Hata hivyo, jambo la kuvutia ni kwamba Harnack alidai kwamba alifikia hitimisho lake kwa kunukuu mbinu za sayansi ya kihistoria na si kama mtetezi wa msamaha au mwanafalsafa wa kidini ambaye kwa kweli alikuwa bila kujua.

Ni upofu wa asili wa usasa. Katika bara la Ulaya na Uingereza, maisha ya Yesu yalipendwa sana. Miongoni mwa Wa-Victoria, asema Daniel Powles, hii ilikuwa nukuu ya mada ambayo kila aina ya mwandishi, mcha Mungu, mwenye msimamo mkali, mhudumu, au asiye wa kawaida, mapema au baadaye alivutiwa na nukuu ya karibu.

Huko Ulaya ilitoa kazi mpya zinazojulikana za David Strauss, Christian Weisse, Bruno Bauer, Ernest Renan na Maurice Gauguier miongoni mwa wengine. Nchini Uingereza, tafiti za JR Seeley, Richard Hansen, FW Farrar, na Alfred Edersheim, za kihafidhina, zilikuwa miongoni mwa zilizosambazwa sana. Albert Schweitzer ndiye aliyejichukulia jukumu la kuondoa harakati hii.

Schweitzer anaonekana kuwa asiyeamini kwa kusita, lakini alikuwa mtaalamu mwenye shahada ya uzamivu katika muziki, udaktari, na theolojia ambaye alienda Afrika kwa misheni za kimatibabu na kuishia kuabudu uumbaji. Niliishia kuwa mwamini Mungu. Baada ya mapitio ya kina na wakati mwingine ya kuchosha ya kazi zilizoandikwa hasa nchini Ujerumani, alihitimisha kwamba waandishi walikuwa wamenukuu kwa haraka na kwa uhuru huku historia ya kweli ikifungwa, wakisoma katika masimulizi ya injili picha ya kufikirika na iliyokamilika ya Yesu.

Hakika, Yesu aliyeibuka kutoka kwa tafiti nyingi hizi alikuwa kama waandishi wa kiliberali walioziandika kiasi kwamba Schweitzer aliona kwamba lazima walikuwa wakitazama chini kwenye kisima kirefu cha historia ya mwanadamu na kuona nyuso zao zikiakisiwa chini. Alikuwa fikra. Pia alihitimisha kuwa Yesu alikuwa nabii wa uongo.

Kuwa fikra hakumwokoi mtu yeyote. Linganisha Wakorintho wa Kwanza, watu wachache wenye fikra huokolewa. Labda inakuza neema ya Mungu ya kuwaokoa wanadamu wengi zaidi kuliko fikra nisizojua.

Hapo Yesu alikuwa "mfano uliobuniwa na mantiki uliopewa uhai na uliberali na kuvikwa na theolojia ya kisasa katika vazi la kihistoria." Jamani, je, yeye ni mwema? Ilikuwa ni mfano ambao sasa "umeanguka vipande vipande, nukuu iliyo karibu, umepigwa na matatizo halisi ya kihistoria" ambayo yalisababisha nukuu hii kuwa nusu ya kihistoria, nusu ya kisasa. Jesus Schweitzer alihitimisha kwamba hangeweza kamwe kukidhi matarajio ya kitheolojia ambayo yalikuwa yamechochea ujenzi wake.

Kosa la msingi ambalo Schweitzer alidai lilikuwa kudhani kwamba Yesu angeweza kumaanisha zaidi ikiwa angevaa kama mtu wa kisasa kuliko kama angeachwa kama alivyo. Umuhimu halisi wa harakati haukuwa katika uvumbuzi wake wa kihistoria. Hizi, kwa kiwango cha juu, zilikuwa ndogo sana.

Kwa kweli, shughuli hii ilikuwa jaribio tata la kuvunja vifungo vya mafundisho ya kitamaduni, jaribio lililofanywa kwa misingi ya kuelimisha. Historia, ilidhaniwa, ilikuwa ufunguo wa uhalisia. Hii ilikuwa dhana isiyo ya kawaida ambayo ilianguka kwenye mwamba mgumu wa uhalisia na ikatangazwa bila sherehe na Schweitzer.

kushindwa kukubwa kwa harakati hiyo kulijeruhi jumuiya ya kitheolojia. Ni jeraha ambalo, hadi leo, limekataa kuponywa. Katika hotuba yetu inayofuata nitaanza kuzungumzia kuhusu Uprotestanti wa kiliberali.

Huyu ni Dkt. Robert Peterson katika mafundisho yake kuhusu Christology. Huu ni kipindi cha 5, Christology ya Mababa wa Kanisa, Sehemu ya 4, Monophysitism na Baraza la Chalcedon.